

[Lilli Gyldenkilde]

spørgsmålet i Folketinget, vi ved, det er parterne, der har hovedansvaret her, og vi lægger megen vægt på, at I er jer det ansvar bevidst, og at det bl.a. er det, overenskomstforhandlingerne kommer til at dreje sig om. Det er faktisk første gang, vi gør det, og jeg synes, at det med en enkelt undtagelse har været en meget god debat, vi har haft indtil nu. Resten skal jeg vende tilbage til i næste omgang.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Til fru Jytte Andersen vil jeg sige, at jeg ikke tror, at jeg brugte udtrykket »bare«; det mente jeg i hvert fald ikke.

Jeg er godt klar over, at mange kvinder føler sig klemte. De føler, som fru Jytte Andersen ganske rigtigt sagde, at de sidder yderst på bænken, og at de, hvis de er frække eller obsternasige, bare kan skrubbe af og prøve at finde sig noget andet, og det ved alle er utrolig svært.

Jeg føler i disse år, at kvindefagbevægelserne er blevet stærkere. Jeg har fulgt med i nogle af de sager, der er blevet rejst, og der er mange sager, som er vundet. Det er, som om de kvindelige fagforbund har vejret, at nu har de den fornødne styrke og den fornødne kraft til at gå ud og føre disse sager og vinde dem på stribe, og det er jo fantastisk positivt med alle disse eksempler.

I øvrigt vil jeg sige, at for hver eneste kvinde, der kommer ind på en utraditionel arbejdsplads, for hver eneste kvinde, som avancerer til en højere stilling, for hver eneste kvinde, som gør noget, bryder ud af nogle vantede bånd, vinder vi en lille sejr, og så bliver kvindefagbevægelserne også stærkere.

Til fru Lilli Gyldenkilde vil jeg kun sige, at jeg er fuldstændig enig i fru Lilli Gyldenkildes bemærkninger om at appellere til parternes ansvar i de kommende overenskomstforhandlinger.

Lis Noer Holmberg (CD):

Nu er det nok ikke særlig populært, at jeg står her på Folketingets talerstol og som kvinde erklærer, at al den ligestillings snak aldrig rigtig har kunnet ophidse mig. Vel har kampen for ligestilling ført nogle gode ting med sig, men desværre i høj grad også været med til at nedbryde meget af den stabilitet, vi havde, da vi talte om mænd som mænd og kvinder som kvinder. I

hvert fald har vi ikke i Danmark fået det rent menneskeligt bedre, efter at vi nu uanset køn skal være åh så lige og for enhver pris skal behandles ens, og det til trods for at vi jo dog er så forskellige, som vi er.

At SF spørger, hvad der kan gøres for at sikre kvinder reel ligeløn, virker overflødig, eftersom vi jo har en lov om lige løn til mænd og kvinder. CD finder ingen grund til at pålægge arbejdsministeren, at han skal sikre, at arbejdsmarkedets parter følger ligelønsloven i forbindelse med overenskomsterne. Det må vi gå ud fra at arbejdsmarkedets parter kan finde ud af, uden at de skal pålægges yderligere direktiver fra lovgivernes hånd. Dog kan vi da ikke have noget imod, at man står sammen om en appel til arbejdsmarkedets parter og beder dem om at tage hensyn til de problemer, der måtte være.

Jeg ved godt, at SF går ind for fuld kønskvotering, men efter vores mening må en arbejds giver selv afgøre, om han ønsker at besætte en stilling med en mandlig eller en kvindelig medarbejder. Det kan vi ikke blande os i. Derfor mener CD ikke, at det er realistisk at tro, at arbejdsministeren kan komme med nogle direktiver eller på anden måde lægge noget frem, der garanterer afskaffelse af kvindearbejdsledesheden overvægt i forhold til mænds. Man kan ikke afskaffe arbejdsløsheden ved lov, og man kan slet ikke lovgive om, hvorvidt der skal være flere kvinder i arbejde end mænd eller lige så mange.

Jeg vil gerne igen minde fru Lilli Gyldenkilde om hendes egne udtalelser, som hun kom med på et tidspunkt, hvor fru Lilli Gyldenkilde jo netop satte spørgsmålstegn ved, om vi overhovedet har job til alle i dette lille land og om nødvendigheden af at gå ned fra fuld tid til deltid af hensyn til børnene. Det er tanker, man må sige er realistiske, og det kunne man så slå mere til lyd for og bede arbejdsmarkedets parter være vågne over for. Om det er far eller mor, der skal gå på deltid, mener jeg egentlig skal afgøres inden for hjemmets fire vægge og i samklang med de arbejdsforhold, man har.

At der er så mange kvinder, der er ledige, skyldes utrolig mange ting, og det kunne vi nok få en lang debat om. Jeg vil godt komme med et lille morsomt eksempel. Jeg har nemlig selv været i et firma, hvor man var udsat for det her, og hvor man simpelt hen undlod at ansætte kvinder i mandefag.